
Sprawozdanie z posiedzeń naukowych

Studia Philosophiae Christianae 3/2, 367

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Sprawozdanie z posiedzenia naukowego poświęconego omówieniu książki prof. dr. S. Swieżawskiego pt. „Zagadnienie historii filozofii”, Warszawa 1966, ss. 897, z dnia 12. IV. 1967 r.

Na program posiedzenia naukowego złożyły się prelekcje na temat wyżej wymienionej książki wygłoszone przez prof. dr St. Kamińskiego, doc. dr M. Gogacza, doc. dr Wł. Seńkę oraz dyskusja. Prelekcje jak również ważniejsze głosy dyskusji zamieszcza się w całości.

Stanisław Kamiński

Stefan Swieżawski, ZAGADNIENIE HISTORII FILOZOFII, Warszawa 1966, ss. 897. PWN.

Najwięcej chyba problemów rodzi się dziś na pograniczu dyscyplin naukowych, a zwłaszcza na ich skrzyżowaniu. Wszelkie usiłowanie ogólnych opracowań tego rodzaju zagadnień budzi zrozumiałe zainteresowanie, ale też najłatwiej tu o zastrzeżenie. Zwiększa się ich intensywność tym bardziej, gdy chodzi o tak kontrowersyjne epistemologicznie dziedziny poznania, jak filozofia, historia oraz metodologia nauk. Nie każdy zdobędzie się na olbrzymi wysiłek przeorania tego olbrzymiego i trudnego pola badawczego. Prof. Swieżawski podjął taką próbę całościowego ujęcia epistemologicznego problemu historii filozofii. Główną kwestię, jaka przy tym u niego się przewija można zamknąć w pytaniu, czy historia filozofii jest prawdziwą historią i zarazem filozofią, a jeśli również filozofią, to jaką trzeba mieć koncepcję filozofii, aby odpowiedzialnie uprawiać badanie nad dziejami filozofii. Pionierskie przedsięwzięcie podania szeroko zakrojonej i przekonująco uzasadnionej odpowiedzi w duchu realistycznej filozofii dotyczy głównie: 1° koncepcji historii filozofii (jej przedmiotu, zadań i funkcji w całokształcie kultury oraz zasięgu i metody), 2° koncepcji filozofii dziejów filozofii (jej stosunku do innych dyscyplin, jej roli w filozofii i w jej problematyce) oraz 3° koncepcji wiedzy o nauce historii filozofii (zwłaszcza problematyki metodologicznej i sprawności historyka filozofii). Są to zarazem trzy wielkie części dzieła, którego tok treściwy najzwęższej dałoby się przedstawić w sposób następujący:

Rozważywszy obszernie i wnikliwie naturę historiografii, jej zasięg